

55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΑ ΑΝΤΙΤΥΠΑ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

10 ΜΕΣΩ Ο ΦΑΝΤΟΜΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: ΚΡΥΣΤΑΛΛΗ ΓΛΥΝΙΑΔΑΚΗ

ΜΕΤΟΙΧΜΙΟ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Οι τσιρίδες την καλούσαν. Σαν ηχητικές λόγχες διαπερνούσαν κάθε άλλο νυχτερινό θόρυβο στο κέντρο του Όσλο: τον σταθερό βόμβο των αυτοκινήτων έξω από το παράθυρο, τις μακρινές σειρήνες που άλλοτε ακούγονταν κι άλλοτε έσβηναν, τις καμπάνες της εκκλησίας που μόλις είχαν αρχίσει να χτυπούν παραδίπλα. Έβγαινε για κυνήγι τη νύχτα, πριν από την ανατολή του ήλιου. Έσυρε τη μύτη της στον βρόμικο μουσαμά του δαπέδου καταγράφοντας και ταξινομώντας τις μυρωδιές με ταχύτητα αστραπής. Τρεις κατηγορίες: βρώσιμες, απειλητικές και αδιάφορες για την επιβίωσή της. Η ξινή μυρωδιά της γκριζας στάχτης· η ζαχαρένια γεύση του αίματος σ' ένα κομμάτι βαμβάκι· η πικρή δυσοσμία της μπίρας απ' το αναποδογυρισμένο καπάκι μιας Ρίνγκνες· τα μόρια του θείου, του νιτρικού καλίου και του διοξειδίου του άνθρακα που είχαν ελευθερωθεί από τον άδειο κάλυκα μιας σφαίρας 9x18 mm – γνωστής απλώς και ως Μακάροφ, από το όνομα του όπλου στο οποίο πρωτοχρησιμοποιήθηκε αυτό το διαμέτρημα. Ο καπνός από ένα αποσίγαρο που σιγόκαιγε ακόμη, με χρυσό φίλτρο και μαύρο χαρτί, που είχε απάνω του τυπωμένο το εθνόσημο της Ρωσίας, έναν δικέφαλο αετό. Ο καπνός ήταν βρώσιμος. Κι επίσης: μυρωδιά από αλκοόλ, δέρμα, λίπος, άσφαλτο. Ένα παπούτσι. Το μύρισε. Κι αποφάσισε ότι δεν ήταν τόσο εύκολο να φαγωθεί όσο το μπουφάν στην ντουλά-

πα, που μύριζε πετρέλαιο και σάπιο ζώο. Ο εγκέφαλός της συγκεντρώθηκε στο πώς θα μπορούσε να ξεπεράσει αυτό που της έφραζε τον δρόμο. Είχε προσπαθήσει κι απ' τις δυο μεριές αλλά, παρόλο που ήταν μόνο είκοσι πέντε εκατοστά και ζύγιζε λιγότερο από μισό κιλό, της ήταν αδύνατον. Το εμπόδιο ήταν πεσμένο στο πλάι, με την πλάτη του στον τοίχο, φράζοντας την είσοδο της τρύπας που οδηγούσε στη φωλιά της, όπου τα οκτώ νεογέννητα, τυφλά και άτριχα μωρά της τσίριζαν ολοένα και πιο δυνατά αποζητώντας τα στήθη της. Το βουνό από κρέας μύριζε αλάτι, ιδρώτα και αίμα. Ήταν ένας άνθρωπος. Ένας ζωντανός άνθρωπος· τα ευαίσθητα αυτιά της διέκριναν τους αδύναμους χτύπους της καρδιάς του κάτω από τις πεινασμένες τσιρίδες των νεογνών της.

Φοβόταν, μα δεν είχε άλλη επιλογή. Έπρεπε να ταΐσει τα παιδιά της. Αυτό υπερέβαινε οποιονδήποτε φόβο, οποιαδήποτε άλλη προσπάθεια, οποιοδήποτε άλλο ένστικτο. Στάθηκε λοιπόν με τη μύτη της στο πάτωμα και περίμενε να βρει μια λύση.

Οι καμπάνες της εκκλησίας χτυπούσαν τώρα μαζί με την καρδιά του. Ένας χτύπος, δύο, τρεις, τέσσερις...

Εντέλει, άνοιξε το στόμα της κι έδειξε τα δόντια της: δόντια αρουραίου.

Ιούλης. Σκατά. Δεν είναι να πεθαίνεις Ιούλιο. Τι είναι αυτό που ακούω, καμπάνες; Λες να υπήρχε παραισθησιογόνο στις γαμημένες τις σφαίρες; Εντάξει, εδώ τελειώνουν όλα. Και λοιπόν, τι μ' αυτό; Τι εδώ τι εκεί. Τι τώρα τι μετά. Δεν μου άξιζε όμως να πεθάνω Ιούλη μήνα. Με τα πουλάκια να κελαηδούν, τα ποτήρια να τσουγκρίζουν, τα γέλια να φτάνουν στ' αυτιά μου απ' τον ποταμό Άχερ. Με όλη αυτή τη χαρά του καλοκαιριού έξω απ' το παράθυρο. Δεν μου άξιζε να βρίσκομαι τέξα στο πάτωμα σε μια μολυσμένη τρώγλη

για προζόνια, με μια ολοκαίνουργια οπή στο σώμα μου απ' όπου ξεχύνονται τώρα όλα: η ζωή μου, τα δευτερόλεπτα, οι μνήμες όσων με οδήγησαν εδώ. Τα μεγάλα και τα μικρά, ένα κάρο συμπτώσεις, πράγματα που επέλεξα μόνο κατά το ήμισυ εγώ. Αυτό είναι λοιπόν όλο; Αυτό είμαι εγώ, αυτό είναι η ζωή μου; Δεν έκανα σχέδια εγώ; Φυσικά κι έκανα. Και να τα τώρα, ένας σάκος σκόνη, ένα ανέκδοτο τόσο σύγνομο, που θα προλάβαινα να το πω ολόκληρο πριν σωπάσουν οι κολασμένες αυτές καμπάνες. Πανάθεμα. Ποτέ δεν μου 'παν ότι πονάει τόσο όταν πεθαίνεις. Μπαμπά, είσαι εκεί; Μη φεύγεις, όχι ακόμη. Άκουσέ με, θα σ' το πω το ανέκδοτο: Με λένε Γκούστο. Έχω φτάσει τα δεκαεννιά. Ένας κακός άνδρας, εσύ, πήδηξες μια κακιά γυναίκα κι εννιά μήνες αργότερα, τσουπ!, εμφανίστηκα εγώ και με δώσατε για υιοθεσία πριν καλά καλά προλάβω να πω τη λέξη «μπαμπάς». Κι όσο εγώ τα έκανα λίμπα όσο πιο πολύ μπορούσα, τόσο εκείνοι με τύλιγαν ακόμα πιο ασφυκτικά με τη στοργή τους και με ρωτούσαν τι χρειαζόμουν για να ηρεμήσω. Παγωτάκι; Πού να 'ξεραν ότι άνθρωποι σαν εσένα κι εμένα καταλήγουν μια μέρα πυροβολημένοι, πατημένοι σαν παράσιτα, ότι μεταδίδουμε μολύνσεις κι αποσύνθεση κι ότι, αν μας δινόταν η ευκαιρία, θα πολλαπλασιαζόμασταν σαν τους αρουραίους... Δικό τους το φταίξιμο και μόνο. Ήθελαν όμως κι αυτοί ανταλλάγματα. Όλοι κάτι θέλουν. Ήμουν δεκατριών όταν πρωτοείδα στα μάτια της θετής μου μητέρας αυτό που ήθελε.

«Τι όμορφος που είσαι, Γκούστο» μου είπε. Είχε μπει στο μπάνιο. Είχα αφήσει την πόρτα ανοιχτή χωρίς ν' ανοιξω το ντους για να την πιάσω απροετοίμαστη. Στάθηκε στην πόρτα ένα δεύτερο παραπάνω απ' ό,τι έπρεπε κι ύστερα ξαναβγήκε. Κι εγώ έσκασα στα γέλια γιατί είχα καταλάβει τι ήθελε. Αυτό είναι το ταλέντο μου, μπαμπά: ξέρω τι θέλουν οι άνθρωποι. Από σένα το πήρα άραγε; Ήσουν κι εσύ

έτσι; Όταν έφυγε, κοίταξα τον εαυτό μου στον μεγάλο καθρέφτη. Δεν ήταν η πρώτη που μου έλεγε πως ήμουν όμορφος. Ήμουν πολύ πιο αναπτυγμένος από τ' άλλα αγόρια: ψηλός, λεπτός, με φαρδιούς ήδη ώμους, γεμάτος μυς. Με γυαλιστερά κατάμαυρα μαλλιά, λες κι όλο το φως του κόσμου φέγγιζε πάνω τους. Ψηλά ζυγωματικά. Τετράγωνο πιγούνι. Μεγάλο, άπληστο στόμα με χείλια γεμάτα, σαν χοριτσιίστικα. Λείο, σκούρο δέρμα. Σχεδόν μαύρα μάτια. Ένα παιδί στην τάξη μ' είχε πει κάποτε «σκατοαρουραίο». Ντίντριχ νομίζω τον έλεγαν. Πήγαινε για σολίστ κλασικού πιάνου. Ήμουν δεκαπέντε ετών και το είπε φωναχτά: «Αυτός ο σκατοαρουραίος ούτε να διαβάσει δεν μπορεί καλά καλά».

Εγώ απλώς γέλασα. Ήξερα πολύ καλά γιατί το είχε πει. Ήξερα πολύ καλά τι ήθελε: την Καμίλα, με την οποία ήταν κρυφά ερωτευμένος και η οποία ήταν ολοφάνερα ερωτευμένη μαζί μου. Στο πάρτι της τάξης είχα χώσει το χέρι μου κάτω από την μπλούζα της για να δω τι έκρυβε εκεί μέσα. Τίποτα το ιδιαίτερο. Το είχα αναφέρει σ' έναν δυο φίλους και κάπως πρέπει να το πήρε και το αυτί του Ντίντριχ, ο οποίος αποφάσισε να με βάλει στη θέση μου. Οπότε πήγα κι εγώ στον Τούτου στο κλαμπ Εμ-Σι, για τον οποίο διακινούσα λίγο χασίς στο σχολείο, και του εξήγησα ότι, αν ήταν να κάνω τη δουλειά του σωστά, χρειαζόμουν τον απαραίτητο σεβασμό. Ο Τούτου είπε ότι θα κανόνιζε τον Ντίντριχ. Ο Ντίντριχ δεν μας εξήγησε πώς κατάφερε να μαγκώσει τα δυο του δάχτυλα στον πάνω μεντεσέ της πόρτας της τουαλέτας των αγοριών, αλλά εμένα δεν με ξαναφώναξε ποτέ πια «σκατοαρουραίο». Και, ναι, φυσικά και δεν έγινε ποτέ σολίστ του πιάνου. Γαμώτο! Πονάω λέμε! Όχι, μπαμπά, δεν χρειάζομαι παρηγοριά, τη δόση μου χρειάζομαι. Μια τελευταία δόση και θα φύγω απ' αυτόν τον κόσμο ήσυχος. Να τες πάλι αυτές οι καμπάνες. Μπαμπά;

Ήταν σχεδόν μεσάνυχτα στο αεροδρόμιο του Όσλο στο Γκαρντεμούεν, όταν η πτήση SK-459 από την Μπανγκόκ προσέγγισε την προκαθορισμένη της θέση στη θύρα 46. Ο κυβερνήτης Τουρ Σουλτς τράβηξε το φρένο και σταμάτησε το Airbus 340, σβήνοντας κατόπιν την παροχή καυσίμου. Ο μεταλλικός βόμβος των μηχανών έσβησε κι έγινε ένα καλοπρωαίρετο γουργουρητό πριν πάψει εντελώς. Ο Τουρ Σουλτς κατέγραψε αυτομάτως την ώρα: τρία λεπτά και σαράντα δευτερόλεπτα μετά την προσγείωση, δώδεκα ολόκληρα λεπτά πριν από την προγραμματισμένη ώρα άφιξης του αεροσκάφους. Μαζί με τον συγκυβερνήτη του άρχισαν να κάνουν τον τελικό έλεγχο πριν από το shutdown, αφού το αεροπλάνο θα έμενε παρκαρισμένο όλο το βράδυ, μαζί με το φορτίο του. Κοίταξε στον φάκελο που περιείχε το ημερολογιακό αρχείο του αεροσκάφους. Σεπτέμβριος 2011. Στην Μπανγκόκ ήταν ακόμη η εποχή των μουσώνων και τα πάντα άχνιζαν από τη ζέστη. Ο Τουρ Σουλτς είχε πεθυμήσει να γυρίσει σπίτι του, στα δροσερά βράδια των πρώτων ημερών του φθινοπώρου. Δεν υπήρχε ωραιότερο μέρος στον κόσμο από το Όσλο τον Σεπτέμβριο. Συμπλήρωσε το έντυπο για τα εναπομείναντα καύσιμα. Τον λογαριασμό των καυσίμων. Στο παρελθόν είχε κληθεί να δώσει εξηγήσεις για πτήσεις από το Άμστερνταμ ή τη Μαδρίτη απ' όπου είχε πετάξει με μεγαλύτερη ταχύτητα απ' ό,τι ήταν

οικονομικά επωφελές, ξοδεύοντας χιλιάδες κορόνες σε καύσιμα. Στο τέλος, το αφεντικό του τον είχε στήσει στον τοίχο.

«Για ποιον λόγο;» είχε ουρλιάξει. «Δεν είχες επιβάτες για μετεπιβίβαση σε άλλη πτήση!»

«Για να συνεχίσουμε να είμαστε η πιο συνεπής αεροπορική εταιρεία στον κόσμο» είχε μουρμουρίσει ο Τουρ Σουλτς, επαναλαμβάνοντας το σλόγκαν των διαφημίσεων των Σκανδιναβικών Αερογραμμών.

«Η πιο οικονομικά γαμημένη αεροπορική εταιρεία στον κόσμο θες να πεις! Αυτή είναι η μόνη σου δικαιολογία;»

Ο Τουρ Σουλτς είχε ανασηκώσει απλώς τους ώμους του. Δεν μπορούσε να πει τα πράγματα με τ' όνομά τους, πως αυτός είχε ανοίξει τις βαλβίδες των καυσίμων γιατί υπήρχε κάτι που όντως έπρεπε να προλάβει: να βρισκεται στην επόμενη πτήση για το Μπέργκεν, το Τρόντχάιμ ή το Σταβάνγκερ. Πως ήταν απαραίτητο να είναι εκείνος κυβερνήτης σ' αυτές τις πτήσεις κι όχι κάποιος άλλος.

Ήταν πολύ παλιός στην εταιρεία και μόνο να τον κατσαδιάσουν μπορούσαν. Είχε αποφύγει να κάνει τρανταχτά λάθη και η Ένωση τον προστάτευε. Σε λίγα χρονάκια έτσι κι αλλιώς θα έφτανε τα δυο πεντάρια, τα πενήντα πέντε, οπότε θα έπαιρνε σύνταξη. Ο Τουρ Σουλτς ξεφύσηξε. Λίγα χρονάκια ακόμα για να μπαλώσει τα πράγματα και να μην καταλήξει ο πιο οικονομικά γαμημένος πιλότος στον κόσμο.

Υπέγραψε το ημερολογιακό αρχείο της πτήσης, σηκώθηκε και βγήκε από το κόκπιτ για να δείξει στους επιβάτες τα κατάλευκα δόντια του και το ηλιοκαμένο πρόσωπο. Το χαμόγελο που σήμαινε ότι ήταν ο μίστερ Αυτοπεποίθηση αυτοπροσώπως. Ένας Πιλότος. Κάποτε, ο επαγγελματικός του τίτλος τού προσέδιδε μεγάλη αίγλη. Είχε δει την ανταπόκριση στα μάτια των ανθρώπων –ανδρών και γυναικών, μικρών και μεγάλων– σαν πρόφερε τη μαγική λέξη «πιλότος», καθώς ανακάλυπταν πάνω του το χάρισμα, την αταραξία και τη γοητεία

ενός αγοριού, και τον δυναμισμό, την ψυχρή ακρίβεια, την οξύνουα και το θάρρος ενός άνδρα που αφηφούσε τους φυσικούς νόμους και τους έμφυτους φόβους των κοινών θνητών. Όλα αυτά όμως ήταν πια παρελθόν. Τώρα τον έβλεπαν σαν οδηγό λεωφορείου –πράγμα που ήταν– και τον ρωτούσαν πόσο κόστιζαν τα φτηνότερα εισιτήρια για τη Λας Πάλμας και γιατί η Lufthansa προσέφερε περισσότερη άπλα μεταξύ καθισμάτων.

Στον διάλογο να πάνε όλοι τους. Άι στον διάλογο.

Στάθηκε στην έξοδο του αεροσκάφους, δίπλα στις αεροσυνδούς, στητός και χαμογελαστός, λέγοντας «welcome back, Miss», με την τεξανή προφορά που είχε αποκτήσει κατά τη διάρκεια των σπουδών του στη σχολή Σέπαρντ στην Αμερική. Εισέπραξε ένα χαμόγελο εκτίμησης. Στο παρελθόν, ένα τέτοιο χαμόγελο θα μπορούσε να του εξασφαλίσει ένα ραντεβού στην αίθουσα αφίξεων. Του είχαν συμβεί κάτι τέτοια, επανειλημμένως. Από το Κέιπ Τάουν μέχρι την Άλτα. Γυναίκες; αυτό ήταν το πρόβλημα. Αυτή ήταν κι η λύση. Γυναίκες; πολλές γυναίκες; καινούργιες γυναίκες. Και τώρα πια; Τώρα τα μαλλιά του αραίωναν κάτω από το καπέλο του, μα η απαστράπτουσα στολή του τόνιζε ακόμη την ψηλή του κορμοστασιά και τους φαρδιούς του ώμους. Ό,τι έφταιγε δηλαδή όταν δεν κατάφερε να περάσει στη σχολή Ικάρων και κατέληξε να μεταφέρει κάργχο μ' ένα C-130, τον γίγαντα των αιθέρων. Στο σπίτι τούς είχε πει ότι ήταν τελικά μερικά εκατοστά ψηλότερος απ' ό,τι χρειαζόταν, ότι τα κόκπιτ των Starfighter F5 και F16 χωρούσαν μόνο νάνους. Η αλήθεια ήταν ότι ο ίδιος ήταν «λίγος» για έναν τέτοιο διαγωνισμό. Το σώμα του μια χαρά ήταν. Το σώμα του ήταν πάντα μια χαρά. Το σώμα του ήταν το μοναδικό πράγμα που είχε καταφέρει να κρατήσει σε καλή κατάσταση στο πέρασμα του χρόνου, το μοναδικό πράγμα που δεν είχε καταρρεύσει. Εν αντιθέσει με τον γάμο του. Την οικογένειά του. Τους φίλους του. Πώς συνέβησαν όλα αυτά; Πού ήταν όταν

συνέβησαν όλα αυτά; Μάλλον σε κάποιο δωμάτιο ξενοδοχείου στο Κέιπ Τάουν ή στην Άλτα, σφιγάροντας κοκαΐνη για να μπορέσει ν' αντισταθμίσει τα δολοφονικά για τη στύση του ποτά του μπαρ και χώνοντας το πουλί του σε μια καθόλου «welcome back» δεσποινίδα, για ν' αντισταθμίσει όλα εκείνα που δεν ήταν και δεν θα γινόταν ποτέ του.

Το βλέμμα του Τουρ Σουλτς έπεσε σ' έναν άνδρα που ερχόταν προς το μέρος του. Προχωρούσε σκυφτός, παρ' όλα αυτά ξεχώριζε πάνω από τα κεφάλια των άλλων επιβατών. Ήταν ψηλός με φαρδιές πλάτες, όπως και ο ίδιος. Βέβαια, ήταν νεότερος από τον πιλότο. Τα κοντοκουρεμένα ξανθά του μαλλιά έστεκαν όρθια, σαν βούρτσα πάνω στο κεφάλι του. Μάλλον Νορβηγός, μα δεν έδινε την εντύπωση τουρίστα που επέστρεφε σπίτι του. Έμοιαζε περισσότερο με εξόριστο, κι είχε αυτό το υποτονικό, σχεδόν γκριζο μαύρισμα που αποκτούν οι περισσότεροι λευκοί όταν μένουν για πολύ καιρό στη νοτιοανατολική Ασία. Το καφέ λινό του κουστούμι ήταν κομμένο και ραμμένο στα μέτρα του κι έδειχνε ποιότητα, σοβαρότητα. Ίσως ήταν επιχειρηματίας. Αλλά όχι με τόσο ανθηρές επιχειρήσεις, διότι ταξίδευε στην οικονομική θέση. Όμως δεν ήταν ούτε το κουστούμι ούτε το ύψος του άνδρα που είχε τραβήξει το βλέμμα του Τουρ Σουλτς. Ήταν η ουλή, που πήγαινε από το αριστερό μέρος του στόματος μέχρι σχεδόν το αυτί του, σχηματίζοντας στο πρόσωπο του άνδρα ένα χαμόγελο σε σχήμα ημισελήνου. Γκροτέσκο και δραματικό συνάμα.

«See you».

Ο Τουρ Σουλτς ανατρίχιασε, αλλά δεν πρόλαβε ν' ανταποδώσει τον χαιρετισμό πριν ο άνδρας τον προσπεράσει και βγει από το αεροπλάνο. Η φωνή του ήταν τραχιά και βραχνή, και τα κατακόκκινα μάτια του έδειχναν ότι μόλις είχε ξυπνήσει.

Το αεροπλάνο είχε αδειάσει. Το μίνι βαν με το προσωπικό καθαρισμού είχε ήδη παρκάρει στον διάδρομο. Το πλήρωμα αποβιβάστηκε από το αεροσκάφος. Ο Τουρ Σουλτς είδε τον

μικρόσωμο, μυώδη Ρώσο να βγαίνει πρώτος από το μίνι βαν και ν' ανεβαίνει τις σκάλες του αεροσκάφους φορώντας το κίτρινο, φωσφορίζον γιλέκο με το σήμα της εταιρείας: SoloX.

See you.

Το μυαλό του Τουρ Σουλτς επαναλάμβανε αυτές τις λέξεις καθώς προχωρούσε προς το Κέντρο Πληρωμάτων Αεροσκαφών.

«Δεν είχατε κι ένα τσαντάκι εκτός απ' αυτό;» τον ρώτησε μια αεροσυνοδός δείχνοντάς του τη βαλίτσα του με τα ροδάκια, μάρκας Samsonite. Δεν θυμόταν το όνομά της. Μία; Μάγια; Εν πάση περιπτώσει, την είχε πηδήξει κάποτε κατά τη διάρκεια ενός στοπόβερ, κάποια στιγμή μέσα στα τελευταία εκατό χρόνια. Ή μήπως όχι;

«Όχι» απάντησε ο Τουρ Σουλτς.

See you. Όπως «τα ξαναλέμε»; Ή όπως «σε βλέπω που με βλέπεις»;

Πέρασαν το φυλάκιο στην είσοδο του Κέντρου Πληρωμάτων, όπου, θεωρητικά, θα έπρεπε να ξεπηδά πού και πού κάποιος τελωνειακός υπάλληλος. Όμως στο 99% των περιπτώσεων η καρτέλα του τελωνειακού υπαλλήλου παρέμενε άδεια, και στα τριάντα ένα χρόνια ιπτάμενης υπηρεσίας του ο Τουρ Σουλτς δεν είχε περάσει σωματική ή άλλου είδους έρευνα ούτε μία φορά.

See you.

Όπως: «Σε βλέπω, να το ξέρεις». Όπως λέμε: «Βλέπω πού πραγματικά είσαι».

Ο Τουρ Σουλτς έτρεξε να μπει μέσα στο Κέντρο Πληρωμάτων.

Ο Σεργκίε Ιβάνοφ φρόντισε, όπως πάντα, να βγει πρώτος από το μίνι βαν που ήταν σταθμευμένο δίπλα στο Airbus, και ανέβηκε δυο δυο τα σκαλιά προς την καμπίνα του άδειου αεροσκάφους. Μπήκε με την ηλεκτρική του σκούπα στο κόκπιτ και κλείδωσε πίσω του την πόρτα. Φόρεσε τα λαστιχένια γάντια,

τα τράβηξε μέχρι εκεί που άρχιζαν τα τατουάζ του, άνοιξε το καπάκι της ηλεκτρικής σκούπας και το ντουλαπάκι του κυβερνήτη. Έβγαλε από μέσα το μικρό βαλιτσάκι μάρκας Samsonite, άνοιξε το φερμουάρ του, σήκωσε τον μεταλλικό του πάτο και τσέκαρε ότι τα τέσσερα, σαν τούβλα, πακέτα του ενός κιλού το καθένα ήταν εκεί. Έχωσε το βαλιτσάκι μες στην ηλεκτρική σκούπα, ανάμεσα στον σωλήνα και τη μεγάλη σακούλα που είχε αδειάσει αμέσως πιο πριν. Ξανάκλεισε το καπάκι της ηλεκτρικής σκούπας, ξεκλείδωσε την πόρτα του κόκπιτ κι έβαλε μπρος την ηλεκτρική. Η όλη διαδικασία διήρκεσε μόνο μερικά δευτερόλεπτα.

Αφού καθάρισαν και τακτοποίησαν την καμπίνα, οι υπάλληλοι καθαρισμού βγήκαν από το αεροπλάνο, φόρτωσαν τις γαλάζιες σακούλες σκουπιδιών στην καρότσα του Daihatsu και επέστρεψαν στο Κέντρο Επιχειρήσεων. Λίγα μόνο αεροπλάνα απέμεναν να προσγειωθούν και ν' απογειωθούν πριν το αεροδρόμιο κλείσει για τη νύχτα. Ο Ιβάνοφ έριξε μια ματιά πάνω απ' τον ώμο του προς τη μεριά της Γένι, της υπεύθυνης βάρδιας. Το βλέμμα του καρφώθηκε στην οθόνη του υπολογιστή, όπου εμφανίζονταν οι ώρες αναχώρησης και άφιξης των αεροσκαφών. Καμία καθυστέρηση.

«Θα πάρω το Μπέργκεν, στο 28» είπε ο Σεργκέι με τη σκληρή ρωσική του προφορά. Τουλάχιστον αυτός μιλούσε τη γλώσσα, ενώ άλλοι συμπατριώτες του που ζούσαν στη Νορβηγία δέκα χρόνια τώρα ακόμη συνεννοούνταν στα αγγλικά. Μα όταν ο Σεργκέι ήρθε εδώ, πάνε σχεδόν δυο χρόνια, ο Θεός τού το ξεκαθάρισε απ' την αρχή: έπρεπε να μάθει τη γλώσσα. Τον είχε παρηγορήσει, λέγοντας: *Ποιος ξέρει; Ίσως να έχεις πάρει το ταλέντο μου στην εκμάθηση ξένων γλωσσών.*

«Έχω ήδη ανθρώπους στο 28» είπε η Γένι. «Μπορείς να περιμένεις το Τρόντχαϊμ στο 22».

«Θα πάρω το Μπέργκεν» είπε ο Σεργκέι. «Το Τρόντχαϊμ θα το πάρει ο Νικ».

Η Γένη γύρισε και τον κοίταξε. «Όπως θες. Μη σκοτωθείς όμως στη δουλειά, Σεργκέι».

Ο Σεργκέι πήγε και κάθισε σε μια καρέκλα δίπλα στον τοίχο. Έγειρε απαλά στην πλάτη της. Το δέρμα ανάμεσα στις ωμοπλάτες του πονούσε ακόμη· μόλις είχε τελειώσει το τατουάζ που του ζωγράφισε ο νορβηγός καλλιτέχνης, βασισμένο στα σχέδια που του είχε στείλει ο Ίμρε, που ήταν κρατούμενος στις φυλακές του Νίζνι Ταγκίλ. Έμενε ακόμα ένα κομμάτι μέχρι να ολοκληρωθεί. Ο Σεργκέι έφερε στον νου του τα τατουάζ που είχαν τα πρωτοπαλικάρα του Θείου του, ο Αντρέι και ο Πέτερ· τις ξεθωριασμένες μπλε γραμμές στα σώματα των δυο Κοζάκων από την οροσειρά των Αλτάι, που μιλούσαν για τους πολλούς άθλους της δραματικής τους ζωής. Μα είχε κι ο Σεργκέι κάνει ένα κατόρθωμα στη ζωή του. Έναν φόνο. Έναν μικρό φόνο, για τον οποίο είχε ήδη σημαδέψει το δέρμα του με βελόνα και μελάνι, στο σχήμα ενός αγγέλου. Κι ίσως κάποτε να έκανε κι άλλον φόνο. Έναν μεγάλο φόνο αυτή τη φορά. *Αν η ανάγκη το καταστήσει αναγκαίο*, όπως έλεγε κι ο Θεός του, ζητώντας του να είναι πάντα έτοιμος, ψυχικά προετοιμασμένος, επιδέξιος με το μαχαίρι. Θα έρθει ένας άνδρας, του είχε πει. Δεν ήταν και πολύ σίγουρος ότι θα ερχόταν, αλλά ήταν πιθανόν.

Πιθανόν.

Ο Σεργκέι Ιβάνοφ κοίταξε τα χέρια του. Δεν είχε βγάλει ακόμη τα λαστιχένια γάντια του. Ήταν μια πολύ ευτυχής σύμπτωση ότι η επίσημη φόρμα εργασίας του απέκλειε το ενδεχόμενο ν' αφήσει δακτυλικά αποτυπώματα στα πακέτα σε περίπτωση που κάποτε κάτι πήγαινε στραβά. Κανένα τρέμουλο στα χέρια του. Το είχαν κάνει όλο αυτό τόσες φορές, που έπρεπε να υπενθυμίζει στον εαυτό του το ρίσκο της όλης επιχείρησης για να είναι στην τσίτα. Ήλπιζε ότι θα ήταν εξίσου ήρεμος κι όταν θα εμφανιζόταν η *ανάγκη για το αναγκαίο* – chto nuzhno. Όταν θα άξιζε πραγματικά το τατουάζ

τα σχέδια του οποίου είχε παραγγείλει. Φαντάστηκε ξανά την όλη εικόνα: θα ξεκούμπωνε το πουκάμισό του στη μέση του σαλονιού στο Ταγκίλ, μπροστά στους δέκα Ούρκα αδελφούς του, και θα τους έδειχνε τα νέα του τατουάζ. Που δεν θα χρειάζονταν κανένα σχόλιο, καμιά λέξη. Κι αυτός δεν θα μιλούσε. Θα το έβλεπε απλώς στα μάτια τους. Ότι δεν ήταν πια ο Μικρός Σεργκέι. Βδομάδες τώρα προσευχόταν να έρθει πια αυτός ο άνδρας. Να γίνει ανάγκη το αναγκαίο.

Από το γουόκι τόκι ακούστηκε το μήνυμα ότι το αεροπλάνο από το Μπέργκεν ήταν έτοιμο για καθάρισμα.

Ο Σεργκέι σηκώθηκε. Χασμουρήθηκε.

Αυτή τη φορά η διαδικασία στο πιλοτήριο ήταν ακόμα ευκολότερη.

Θ' άνοιγε τη σκούπα και θα τοποθετούσε το βαλιτσάκι στο τσουλαπάκι του κυβερνήτη.

Βγαίνοντας από το αεροπλάνο συνάντησε το πλήρωμα που επιβιβάζόταν. Ο Σεργκέι Ιβάνοφ απέφυγε να συναντήσει το βλέμμα του πιλότου· έριξε απλώς τα μάτια του προς το έδαφος και σημείωσε ότι ο κυβερνήτης είχε την ίδια βαλίτσα με ροδάκια που είχε και ο Σουλτς: μια Samsonite Aspire GRT. Ίδιου κόκκινου χρώματος. Χωρίς το μικρό βαλιτσάκι που μπορούσε να τοποθετηθεί από πάνω της. Κανείς τους δεν ήξερε τίποτα για τους υπόλοιπους ή για τους λόγους που τους έκαναν να συμμετάσχουν σε αυτό, για το ιστορικό ή την οικογένειά τους. Το μόνο πράγμα που συνέδεε τον Σεργκέι, τον Σουλτς και τον νεαρό πιλότο ήταν τα μη καταχωρισμένα νούμερα των κινητών τους τηλεφώνων – οι συσκευές ήταν όλες τους αγορασμένες στην Ταϊλάνδη – ώστε να μπορούν να επικοινωνούν μέσω μηνυμάτων σε περίπτωση καθυστέρησης των αεροπλάνων. Ο Σεργκέι πολύ αμφέβαλλε αν ο Σουλτς ήξερε για την ύπαρξη του νεαρού πιλότου. Ο Αντρέι ήταν πολύ προσεκτικός· ο καθένας ήξερε μόνο αυτά που χρειαζόταν να ξέρει, τίποτα παραπάνω. Ως εκ τούτου, ο Σεργκέι δεν είχε ιδέα

τι συνέβαινε με τα πακέτα. Αλλά μπορούσε να μαντέψει: όταν ο κυβερνήτης ενός αεροσκάφους σε πτήση εσωτερικού, από το Όσλο στο Μπέργκεν ας πούμε, προσγειωνόταν στον τελικό του προορισμό, δεν υπήρχαν τελωνεία ούτε κανείς άλλος έλεγχος ασφαλείας. Ο πιλότος έπαιρνε λοιπόν μαζί του το βαλιτσάκι στο ξενοδοχείο όπου διανυκτέρευε το πλήρωμα, κι ένα πολύ διακριτικό χτύπημα στην πόρτα στη μέση της νύχτας έφτανε για ν' αλλάξουν αμέσως χέρια τέσσερα κιλά ηρωίνη. Παρόλο που το νέο ναρκωτικό, η βιολίνη, είχε ρίξει κάπως τις τιμές της ηρωίνης· ακόμη πωλούνταν στον δρόμο για 250 κορόνες το 0,2 γραμμάριο – το λιγότερο. Πάνω από χίλιες κορόνες το γραμμάριο. Αν η ουσία – που ήταν ήδη αραιωμένη – αραιωνόταν ακόμα μια φορά, το εμπόρευμα έφτανε τα οκτώ εκατομμύρια κορόνες. Ο Σεργκέι ήξερε αριθμητική. Καταλάβαινε λοιπόν ότι τον κακοπλήρωναν. Αλλά ήξερε ότι θα δικαιούνταν μεγαλύτερο κομμάτι της πίτας από τη στιγμή που θα έκανε επιτέλους ό,τι ήταν αναγκαίο. Και με τον μισθό του, θα μπορούσε μέσα σε δυο χρόνια ν' αγοράσει ένα σπίτι στο Ταγκίλ, να βρει ένα όμορφο κορίτσι από τη Σιβηρία να παντρευτεί· ίσως μάλιστα να έφερνε και τη μάνα και τον πατέρα του να μείνουν μαζί τους όταν θα γερούσαν.

Ο Σεργκέι Ιβάνοφ ένωσε το τατουάζ να τον τρώει ανάμεσα στις ωμοπλάτες του.

Ήταν λες και το ίδιο του το δέρμα χαιρόταν για ό,τι θα επακολουθούσε.

★ ★ ★ ★ ★

Ένα από τα καλύτερα σκανδιναβικά
μυθιστορήματα σασπένς.

BookPage

★ ★ ★ ★ ★

Ο Nesbo οδήγησε την ερωτική ιστορία του
ήρώα του στη σκοτεινή πλευρά με τρόπο
πραγματικά αριστοτεχνικό.

Vårt Land

ΑΠΟ ΤΟΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΑ ΤΩΝ 55 ΕΚΑΤΟΜΜΥΡΙΩΝ ΑΝΤΙΤΥΠΩΝ ΠΑΓΚΟΣΜΙΩΣ

Η ΕΝΑΤΗ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ ΧΑΡΙ ΧΟΛΕ

Τρία χρόνια έχουν περάσει από τότε που ο πρώην επιθεωρητής Χάρι Χόλε απέδρασε στο Χονγκ Κονγκ για να ξεφύγει από τα τραύματα της προσωπικής και της επαγγελματικής του ζωής στο Όσλο. Τώρα επιστρέφει για να ερευνήσει μια δολοφονία. Η υπόθεση όμως έχει ήδη κλείσει. Ο φερόμενος ως δολοφόνος έχει ήδη συλληφθεί.

Ο Χάρι παίρνει την άδεια να επισκεφθεί τον κατηγορούμενο στη φυλακή. Εκεί θα έρθει αντιμέτωπος με τον εαυτό του και την προσωπική του διαδρομή – πίσω από τα κάγκελα βρίσκεται ο Όλεγκ, ο γιος της Ράκελ, της μεγάλης του αγάπης, ό,τι κοντινότερο έχει σε γιο.

Έτσι ξεκινά την πιο μοναχική και την πιο απίθανη έρευνά του παρά την άρνηση της αστυνομίας να επανεξετάσει την υπόθεση. Τα ίχνη των ναρκωτικών, του αίματος και των μυστηριωδών εξαφανίσεων οδηγούν σ' έναν άντρα για τον οποίο κανείς δεν θέλει να μιλήσει, τον φαντομά.

ISBN: 978-618-03-3369-5

9 786180 333695

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 83369

metaixmio.gr

ΔΙΑΘΕΣΙΜΟ
ΚΑΙ ΣΕ

e-book